

ΕΜΑΣ ΣΗΜΑΔΕΥΟΥΝ!

«Αγαππé κύριε, δεν έχω να σας πω πολλά. Ούτε και ξέρω πως καταλήξαμε σε αυτό το τούνελ. Είναι και για εμένα ανεξήγητο. Ωστόσο, επιτρέψτε μου να σας υπενθυμίσω ότι κινούμαστε πάνω σε σιδηροτροχιές, με άλλα λόγια όλο και κάπου θα βγάζει το τούνελ. Τίποτα δεν αποδεικνύει ότι κάτι δεν πάει καλά, αν παραβλέψουμε ασφαλώς το γεγονός πως το τούνελ δεν λέει να πάρει τέλος.»

(Φρήντριχ Ντύρενματ, Το Τούνελ, 1952/1978)

Κινούμαστε μέσα σε ένα τούνελ και όποτε ο μηχανοδηγός ανακοινώνει πως σύντομα βγαίνουμε, αυτό συμβαίνει μόνο για να αναθαρρήσουν στιγμιαία οι επιβάτες και να ανεχτούν το γεγονός πως ο συρμός βρίσκεται ακόμα στο τούνελ. Η έξοδος δεν είναι παρά ένα ψυχολογικό τρικ. Το τούνελ έχει διάρκεια. Και η αλήθεια είναι πως δεν μπήκαμε στο τούνελ το Μάρτιο του '20 που ξεκίνησε ο «πόλεμος με τον αόρατο εχθρό».

Αν σκεφτούμε την πρόσφατη ιστορία μας με προσοχή θα παρατηρήσουμε πως η «έκτακτη ανάγκη» είναι ο κανόνας που κυβερνά τα σώματα και τα μυαλά μας εδώ και τουλάχιστον μια δεκαετία. Κι αν μεγαλώσουμε κι άλλο την εικόνα θα μπορέσουμε να δούμε τον «πόλεμο ενάντια στην τρομοκρατία», την 11/9, τα γράμματα με άνθρακα, τον ISIS, τις επιθέσεις στο Μπατακλάν, την «προσφυγική κρίση» κ.ο.κ. Αριθμούμε μόνο κάποια από τα πολλά.

Το τούνελ δεν είναι τούνελ. Είναι ένας συρμός με κρίσεις/αναδιάρθρωσεις και κρίσεις/προληπτικές αντιεξεγέρσεις που κυβερνούν τον συρμό της ζωής μας. Αλλά είναι και τούνελ, γιατί η ιδεολογία των αφεντικών επιμένει να συσκοτίζει την ταξική σημασία των διαδοχικών κρίσεων και να μας οδηγεί από τη μια στο σφυρί του κοινού «εθνικού συμφέροντος» και από την άλλη στο αμόνι της «προστασίας της ανθρώπινης ζωής». Και στο τέλος μάς βεβαιώνει πως η έξοδος είναι μπροστά στα μάτια μας και πως η πρόσβαση διασφαλίζεται από την τεχνοεπιστήμη.

Κινούμαστε σε ασάλινες ράγες: για τις «υγειονομικές κρίσεις» υπάρχουν τα νέα εμβόλια, για τις «οικονομικές κρίσεις» υπάρχουν οι δουλειές μέσω apps, για τις «περιβαλλοντικές κρίσεις» υπάρχει η «πράσινη ανάπτυξη» και για την «τρομοκρατία» υπάρχουν τα drones και τα έξυπνα σύνορα.

«Όλες οι οικογένειες είναι ευτυχισμένες με τον ίδιο τρόπο. Κάθε οικογένεια είναι όμως δυστυχισμένη με τον δικό της τρόπο». Κάθε κρίση είναι ξεχωριστή, για όλες όμως εμφανίζεται η ίδια πάντα έξοδος. Από την κατάσταση εξαίρεσης που επιβλήθηκε στους μετανάστες εργάτες στην θέσμιση ενός καθεστώτος υποδικαίου για όσους/ες σήμερα δεν έχουν υγειονομική «πιστοποίηση». Από το προμοτάρισμα της ψηφιοποίησης στον πολλαπλασιασμό των μηχανισμών

*Από την πρώτη σκηνή του έργου «Άννα Καρένινα» του Τολστόι.

Traverso [tra'ver.so]: η θέση πλοίου κατά την οποία πλέει, καθώς δέχεται τον άνεμο ή το κύμα από τα πλάγια μπροστά. Λοξός, εγκάρσιος. Traverso ή πώς να μην αποφύγουμε τη σύγκρουση.

Βγαίνουμε από μια δεκαετία που συσσώρευσε ήττες και ήττες μεταμφιεσμένες σε νίκες. Βγαίνουμε σημαίνει προχωράμε. Η έξοδος είναι αναπόφευκτη. Η επιστροφή αδύνατη. Σε μια εποχή που ο χρόνος, το θεμέλιο κάθε εμπειρίας, εμφανίζεται σε στατικά, απομονωμένα κομματάκια. Πρέπει να στρέψουμε το παρελθόν ως την Ιστορία μας ενάντια στο μέλλον ως ενδεχόμενο. Να μετατρέψουμε τα όρια, τα αδιέξοδα, σε θέσεις μάχης.

Traverso, ειπωμένο αλλιώς: ο τρόπος να μην αποφύγουμε τη σύγκρουση.

antifatraverso@gmail.com /
antifacomunity.gr

torial

επιτήρησης σε κάθε σημείο της ζωής. Από τις υγειονομικές οδηγίες του «ευ ζην» στις υγειονομικές απαγορεύσεις του σχετίζεσθαι. Από την κατασκευή των «πυρήνων εν υπνώσει», στις «ανεμβολίαστες κοινωνικές ομάδες». Από τον βομβαρδισμό πληροφοριών στην διαρκή επίκληση στον λόγο κάποιων ειδικών (λοιμωξιολόγων, επιδημιολόγων, καρβανιάδων, γεωπολιτικών αναλυτών, περιβαλλοντολόγων, ειδικών στη διαχείριση κρίσεων και ποιος ξέρει τι έχει μετά). Από την επίθεση στο μισθό και την υποτίμηση της εργασίας στο μαζικό έλεγχο της αναπαραγωγής. Το μοτίβο είναι κοινό.

Για όλες αυτές τις διαδοχικές κρίσεις το πολιτικό σχέδιο του κράτους και των αφεντικών είναι ένα: ο νέος φασισμός. Και συνεχίζει να σημαδεύει τη σύγχρονη εργατική τάξη, εμπλουτίζοντας τις παλιές μεθόδους υποτίμησης και διαίρεσης με νέες. Πλάι στα παλιά «σύνορα» του εθνικισμού, του ρατσισμού και του σεξισμού νέα σύνορα ορθώνονται, νέες διαιρέσεις επινοούνται, νέα σημεία ελέγχου ιδρύονται, νέες περιφράξεις κατασκευάζονται. Οι μεταμφιέσεις ποικίλουν, όμως ο στρατηγικός στόχος του σχεδίου παραμένει ο ίδιος: η πολιτική απαγόρευση της εργατικής τάξης· το φτιάξιμο ενός κόσμου όπου ο καπιταλισμός και οι κοινωνικοί του σύμμαχοι θα έχουν τον πρώτο και τον τελευταίο λόγο στην απόδοση του κοινωνικού νοήματος της ζωής.

Δυστυχώς για αυτούς δεν βιώνουμε τις «δυστυχίες» της ταξικής μας θέσης ξεχωριστά. Οι εργάτες και οι εργάτριες όλο και πιο συχνά κατεβαίνουν από τους συρμούς της ιδεολογίας των αφεντικών, ακόμα και όταν οι παραδοσιακοί εκπρόσωποί τους αναλαμβάνουν τη θέση του μηχανοδηγού. Εμείς έχουμε χτίσει αυτές τις ράγες, εμείς ξέρουμε να τις ξηλώνουμε.

— Αν θέλουμε να προχωρήσουμε πρέπει να πειστώσουμε και να κινηθούμε συντεταγμένα. Να ανασύρουμε από το συρτάρι όποια καταχωνιασμένη επινοητικότητα και εφευρετικότητα έχουμε για την πολιτική μας δράση. Να σχηματίσουμε γνώμες που πηγάζουν από την καθημερινή προλεταριακή εμπειρία μας και να τις μοιραστούμε δοκιμάζοντας να συνθέσουμε όσα μέχρι σήμερα μάς έμοιαζαν αταίριαστα. Να βγούμε στο δρόμο διεκδικώντας το σπάσιμο του υγειονομικού μονολόγου. Να οργανωθούμε καλύτερα απέναντι στην επίθεση του κράτους, των αφεντικών και των «κοινωνικά υπεύθυνων» συμμάχων τους. Να σπάσουμε την «έκτακτη ανάγκη» στα μυαλά, στις καρδιές και στην πράξη.

Εδώ και 18 μήνες ξετυλίγεται μπροστά μας η εφαρμογή ενός σχεδίου καπιταλιστικής επίθεσης που —μέχρι στιγμής— προφασίζεται το «υγειονομικό ζήτημα» ώστε να συγκαλύψει τις αθεράπευτες αιτίες που οδηγούν στο ξέσπασμα καπιταλιστικών κρίσεων και μιας σταθερής τάσης για ολοένα πιο σκληρό έλεγχο της εργασίας και της ζωής. Τα αφεντικά κρύβονται πίσω από το κρατικό αφήγημα, προσμένοντας περισσότερη κρατική προστασία στη διάψευση των προσδοκιών τους, ενώ ένα σημαντικό τμήμα της όποιας «αντιπολίτευσης» έχει

εγκαταλείψει παντελώς τα όπλα της κριτικής, παρέχοντας (ρητά ή άρηρα) τα φρονήματα της συναίνεσης στις προσταγές που εκτοξεύονται με ρυθμούς καταγιγιστικούς. Οι φασίστες ξετρυπώνουν σποραδικά και το κάδρο συμπληρώνεται με την κατασκευή του «αντιεμβολιαστικού ανορθολογισμού» που επιχειρεί να συσκοτίσει τις οριακές αντιθέσεις, σκουπίζοντας οποιοδήποτε ανταγωνιστικό νόημα μπορεί να αποκτήσει η αντίδραση στο θέατρο του κοινωνικού πολέμου.

Έχουμε χρέος σήμερα, ως αντιφασίστες/τριες, να δείξουμε ανυπακοή στις κρατικές προσταγές, καταγγέλοντας το υγειονομικό απαρτχάιντ και το σύστημα προνομίων και διαχωρισμών που ζητάει την εμπλοκή μας. Οι υγειονομικές ζώνες που στήνονται με την επίβλεψη των «έξυπνων» μηχανισμών ελέγχου πρέπει να σαμποταριστούν. Οι εκβιασμοί στις δουλειές «για λόγους υγείας» πρέπει να απαντηθούν. Η αποστείρωση των πανεπιστημίων και των δημόσιων χώρων πρέπει να σπάσει. Η υποχόνδρια αντίληψη για τη ζωή και την κοινωνικότητα πρέπει να χλευαστεί. Ο Λόγος της Επιστήμης πρέπει να δεχτεί πολιτική κριτική. Οι στιγματισμένοι/ες από την «υγειονομική εκστρατεία» εργάτες/τριες, οι απείθαργοι/ες νέοι/ες πρέπει να συναντηθούν και να καθορίσουν την αντιφασιστική πολιτική οργάνωση.

Και για το τέλος, χρειαζόμαστε μια «εσωτερική» παραδοχή: είμαστε περισσότερο μόνοι/ες απ' όσο ήμασταν το 2015 εξαιτίας της «συριζοποίησης» ενός μεγάλου μέρους του κοινωνικού ανταγωνισμού. Όσοι δεν λένε να εννοήσουν την επίθεση που συντελείται ως επίθεση στην εργατική τάξη με υγειονομικό πρόσχημα και να αποσύρουν τη συναίνεση που έχουν χορηγήσει στο κράτος έστω και την τελευταία στιγμή, καλύτερα ας μην λογίζονται στο μέλλον ως «συνοδοιπόροι». Ένα ζωντανό κομμάτι της σύγχρονης εργατικής τάξης έχει φρικάρει εκεί έξω με την κατάσταση που ζούμε. Μπορούμε να συναντηθούμε μαζί του; Οι παλιές διαμεσολαβήσεις έχουν σπάσει και οι νέες δεν έχουν εγκατασταθεί. Γι' αυτό και όλο και περισσότεροι/ες, φίλοι/ες, συνάδελφοι/σες και σύντροφοι/σες έχουν αρχίσει να καταλαβαίνουν πως:

Εμάς σημαδεύουν!

Εμάς σημαδεύουν